

Tid, for saa ere vi 30 om det. Ja, mere skal jeg ikke sige om den Ting, dens Skæbne kende vi jo.

Det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Birck) har stillet et Forslag om en Maade, hvorpaa man kunde komme Sagførererne til Livs og dømme dem. Jeg skal dertil sige, at hver retfærdig Dom og enhver god Ret, det ærede Medlem saaledes maatte finde paa, har ganske min Sympati; klem bare paa! Men gør det bare paa rette Tid og rette Sted, det ser jeg meget hellere, end at man udspreder Mistillid og Mistænksomhed mod en hel Stand. Se saa hellere at ramme dem haardt, som trænge til det, altsaa dem, der virkelig forbyrde sig.

Ellinger: Af de Udtalelser, som ere faldne ved de forskellige Behandlinger her i Tinget, ikke mindst ved tredie Behandling, fik man jo klart at se, at de forskellige Anskuelse om, hvorledes man skal indrette en Retsreform, ere meget afvigende. Nu hører jeg til min store Overraskelse, jeg kan næsten sige Glæde, det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (Alfred Christensen) anviser den Vej, at man skulde gaa til en Procedure i al Almindelighed, saaledes som man har det i Sø- og Handelsretten. Jeg siger til min store Forbavselse; thi den Anskuelse er bleven hævdet af gamle Alberti for en Række Aar siden, at naar man blot gik dertil, havde man paa dette Omraade i det væsentlige og i en mere end tilstrækkelig Grad fyldstgjort Grundlovens Bud. Det er derfor ganske interessant at høre dette fra det ærede Medlems Side, men ikke alene mener det ærede Medlem nu, at man kunde gaa en saadan Vej, men ogsaa andre ærede Medlemmer synes paa væsentlige Punkter at have noget divergerende Mening. I Dag hørte vi det ærede Medlem fra Kalundborg (Krabbe) udtale, at det vigtigste i Grundlovens Bud med Hensyn til Retsplejen var Adskillelsen mellem Dommerstillingen og Forvaltningen. Og samtidig hørte vi i Dag, at det ærede Medlem fra Viborg (Sveistrup) udtalte — ganske vist noget en passant — noget lignende, som det ærede Medlem fra Højrup (Deuntzer) udtalte ved Sagens anden Behandling, at det maaske vilde være rigtigt at faa indført Anklageprincippet i en eller anden Skikkelse. Det ærede Medlem fra Højrup udtalte, at man nok her i Forslaget vilde give den sigtede en Defensor, og paa den Maade skulde hans Interesser varetages, men han mente, at den sigtede

vilde i Virkeligheden være ganske anderledes beskyttet, hvis han fik en Anklager, og Dommeren ikke havde den Stilling, han skulde have efter det foreliggende Forslag.

Saaledes se vi, hvorledes der er højst forskellige Anskuelse oppe med Hensyn til, hvorledes man, naar man skal til den begrænsede Retsreform, skal indrette sig, og Sandsynligheden kan vel ikke være stor for, at vi skulde have Sagerne klarede, saaledes at vi nu kunne komme til et Resultat. Men komme vi ikke til et Resultat i Aar, komme vi forhaabentlig til det næste Aar. Et vigtigt Spørgsmaal staar jo tilbage — Ministeren nævnte det; det er Nævningernes Udtagelse. Men det er jo ikke blot Nævningernes Udtagelse, men i det hele taget Nævninginstitutionens Indførelse gennem Retsreformen, som nu aabenbart efter den Anskuelse, som det ærede Medlem fra Kalundborg (Krabbe) gjorde gældende, ikke er af saa stor Betydning som det Tilfælde, han nylig nævnte. Tidligere under denne Sags Behandling har man talt om Nævninginstitutionens Indførelse. Selv i England, hvor den er højt udviklet, anvendtes Nævninginstitutionen oprindeligt kun i civile Sager, senere blev den ogsaa anvendt i kriminelle Sager, og nu anvendes den navnlig i kriminelle Sager, idet man er kommen til det Resultat, at Nævningers Medvirkning er i civile Retstrætter ofte mere til Skade end til Gavn. Men naar Edsvorneretten i England nu er naaet til at staa paa det Standpunkt, paa hvilket det nu staar — og den er jo højt anset —, saa er den jo kun kommen dertil gennem en Udvikling lige fra det 13de Aarhundrede, en Udvikling, der altsaa har varet i 700 Aar.

Og naar denne Institution har vundet den Anseelse i England, som den har, saa hidrører det ganske sikkert i meget ringe Grad fra, at der sidder 12 Lægmand i Retten. Det hidrører ganske sikkert fra andre Ting, navnlig fra den store Respekt, man i England har ikke mindst for Dommerstanden. Jeg har haft Lejlighed, da jeg for et Par Aars Tid siden opholdt mig i London, til at overvære forskellige Retsforhandlinger, og man bliver stærkt grebet af den store Betydning, Dommeren har under en saadan Retssag, den Ro og Lidenskabsløshed, med hvilken han leder Rettens Domme. Han tager aldrig Parti. Dette er et Standpunkt man kun naar til gennem en saadan lang Udvikling som den, man har haft i England paa dette Omraade. Denne støttes ogsaa af den Uafhængighed, som den engelske Dommer sid-